

TUỔI THƠ YÊU DẤU MỘT THỜI

Mới 6 giờ chiều tôi đã vào quán uống cà phê, còn sớm nên trong quán chỉ có một mình, nhấp một ngụm cà phê vừa thả khói thuốc bay theo tiếng nhạc du dương trữ tình thì Duyên từ trong quầy đi ra

- Sao Phương uống cà phê sớm vậy?
- Tôi trả lời uống sớm tí về học bài
- Duyên cười và nói siêng học qua há.
- Ừ phải học chứ bạn. Con trai Phạm Hồng Thái sao bằng con gái trường

Pleime

- Duyên trề môi gớm! Rồi nói tiếp chiều mai Duyên nghỉ 2 giờ cuối - chả biết làm gì

Ngày mai tôi cũng nghỉ 1 giờ cuối nhưng kẹt 1 giờ thể dục - tôi vội nói mình cũng vậy

- Duyên tròn xoe mắt - xạo - sao trùng hợp vậy?
- Không biết nữa, vậy mình đi đâu đó chơi nha.
- Đi đâu bây giờ
- Thì Biệt Điện, Tuyên úy Phật giáo hay ăn yogurt, bánh bèo, bánh chén bún riêu tôi nói một hơi.
- Duyên trố mắt sao ăn nhiều thứ vậy, bộ muốn người ta thành bao gạo biết đi, hay tú lạng biết chạy.
- Tôi cười - ăn được bao nhiêu thì ăn chứ Phương đâu bắt Duyên phải ăn hết hihi!

Quán bắt đầu có khách Duyên lo tiếp khách, tôi uống cà phê xong chào tạm biệt ra về mà lòng đầy hân hoan với nhiều ý tưởng cho buổi chiều ngày mai...

Trưa hôm sau tôi đạp xe đi học sớm gửi ở quán nước khu thương phế binh, (trước năm 1975 khu thương phế binh ở phía bên phải đường Lê Lợi nối dài sát sân vận động Hoa Lư Pleiku) rồi đi bộ đến trường, ngôi học mà lòng cứ nôn nao, nhấp nha, nhấp nhò sao thời gian trôi qua chậm quá, bỗng keng, keng báo hiệu hết giờ nhưng vẫn còn giờ thể dục, với tôi giờ thể dục không quan trọng ngôi một lúc thầy kêu cả lớp ra ngoài, chỉ chờ có thể tôi gấp 2 cuốn vở nhét vào túi quần sau, nhảy qua cửa sổ đi dọc phía hiên sau đến Ty Thanh Niên, băng qua con đường nhỏ đến sân vận động Hoa Lư đứng chờ nhưng không thấy ai, tôi lững thững đi ra quán nước nơi gửi xe đạp ngôi chờ tiếp khoảng 15 phút sau lác đác vài chiếc áo dài trắng trong trường Pleime đi ra và giáng nhỏ yêu thương của tôi cũng xuất hiện, tôi vội kêu Duyên! Duyên giật mình quay lại

- Làm người ta hết hồn
- Tôi cười trêu chọc - còn nguyên đó chứ hết đâu mà hết
- Nhớ Duyên đi về xe của bố thì sao
- Thì Phương đạp xe về một mình chứ sao
- Tội nghiệp ghê há
- Thì do Duyên làm tội chứ ai
- Duyên cười hiền hòa và hỏi bây giờ mình đi đâu?

Lên xe đi tôi nói và đạp một hơi ra đường Trịnh Minh Thế trời chiều pleiku hôm nay nắng dịu dịu, con đường tràn ngập bóng mát thật là thơ mộng, đạp một lúc

đến Am Bà, chúng tôi mua yogurt, bắp rang, cóc ổi ngâm rồi đạp xe ngược lại đường Trịnh Minh Thế tới khu Tuyên úy Phật giáo tìm một góc thông to ngồi trò chuyện, vui đùa bên nhau, vừa ăn vừa nói chuyện vu vơ về bạn bè, việc học, trêu chọc nhau tôi nói Duyên há miệng ra Phương dứt bắp cho, Duyên nghe lời nhắm mắt há

miệng nhưng tôi không dứt, Duyên mở mắt ra phụng phịu hồng biết đâu bắt đền Phương đó, biểu người ta há miệng chờ hoài, tôi nói rồi há miệng ra, mở mắt ra luôn lần này Phương nói thiệt tôi dứt cho em, nhìn em ăn cái miệng đáng yêu làm sao, cả hai cùng cười vui với những ước mơ tuổi nhỏ. Đến 5 giờ mới thức ăn cũng không còn, hai đứa ra về, tôi chở em đến ngã tư gần dinh ông tướng quẹo qua dốc

Hai Bà Trưng đến hội quán Phương Hoàng mệt hệt hơi, mồ hôi ướt hết lưng áo trắng.

- Duyên nói áo Phương ướt hết rồi kìa, mệt lắm phải không?

- Tôi đáp liền mệt đâu mà mệt-chở Duyên đi tới Huế cũng được nữa đó.

- Thiệt hông.

- Thiệt mà nói đến đó Duyên nhảy xuống hai đứa cùng đi bộ tôi dắt xe định vào Biệt Điện ngồi chơi tí nữa nhưng có nhóm hướng đạo đang sinh hoạt nên tôi dắt xe đi luôn lòng thầm nghĩ sao tình yêu đẹp thế nhỉ, áo ướt hết mà vẫn không thấy mệt đúng là tình yêu cho ta nhiều sức mạnh...

- Duyên hỏi học xong Phương làm gì.

- Thì thi Tú tài xong đậu thì học tiếp đại học, rớt thì đi lính còn Duyên?

- Duyên thì khác đậu thì học tiếp đại học, rớt thì lấy chồng hi hi.

- Tôi hỏi liền - lấy ai .

- Thì ai thích mình thì lấy người đó.

- Tôi vắn vẹo không lấy Phương sao, Phương đã nói chuyện này với bố mẹ rồi, là khi trưởng thành bố mẹ Phương phải hỏi cưới Duyên đó, Duyên tròn xoe mắt, mặt ửng hồng - Úi chao thiệt không, nghe mà rụng rời tay chân. Tôi nói - đừng mà rụng hết râu xí lắm hihi.

Chúng tôi đi bộ bên nhau đến nhà thờ quân đội, muốn kéo dài thời gian, tôi dẫn xe quẹo sang đường Lê Lai, Duyên hỏi ủa sao không đi thẳng về nhà cho nhanh? Tôi im lặng đến đường Phan Đình Phùng rồi đi tiếp đến đường Đinh Tiên Hoàng mới chia tay nhau, chờ Duyên khuất vào ngã tư, tôi mới đạp xe đến ngã tư Tăng Bạt Hổ và quay lại nhìn xem Duyên đã vào nhà, tôi cảm cúi đạp về nhà trong lòng đầy hớn hỡ, mừng vui với nhiều mộng ước, dựng chiếc xe đạp bên vách, tôi nói với nó cảm ơn bạn nhé, bạn là chứng nhân cho tình yêu hai đứa mình sau này có xe máy, mình cho bạn nghỉ xả hơi, mình sẽ làm đẹp bạn lại và treo lên làm kỷ niệm nha. Ngày tháng êm đềm trôi qua, tình yêu học trò thy vị và huyền nhiệm làm sao, thật bất ngờ vào một buổi trưa chủ nhật Duyên đến nhà tôi, nhìn mái tóc đen nhánh xóa trên bờ vai tròn, trong bộ đồ lụa màu hồng nhạt, Duyên đẹp như thiên thần, tôi nhìn sững sờ không chớp mắt, làm Duyên bẽn lẽn

- Nhìn gì giữ vậy - muốn thôi miên người ta hả.

- Hồi lâu tôi mới trả lời - Duyên đẹp lắm - đẹp như thiên thần, ôi thần tượng của tôi, ôi bạn gái yêu thương ơi, tôi cầm tay Duyên lần đầu tiên trong đời, Duyên rụt rè do dự nhưng vẫn để yên, tôi hồi hộp lạ thường siết chặt bàn tay, trong lòng lân lân một cảm giác sung sướng khó tả và bạo dạn đặc một nụ hôn đầu đời trên môi em, nụ hôn nồng ấm tràn ngập yêu thương giữa hai tâm hồn non nớt trong tình

yêu, tuổi học trò mới lớn, không gian chùng như ngưng đọng lại, mọi thứ chung quanh như không còn gì, chỉ có tôi và em, hai bờ môi gắn chặt, mắt hai đứa nhắm lại để nghe tình yêu réo gọi trong tim, khó tả quá, không biết nói sao được phút giây ấy, một hồi lâu hai đứa buông nhau ra, tôi và em đều mắc cỡ, y như vừa phạm phải lỗi lầm gì đó. Im lặng im lặng kéo dài, em cúi đầu quay chỗ khác, tôi đưa tay vuốt tóc em và khẽ nói - thật là huyền diệu phải không em, em vẫn lặng thinh cúi đầu e thẹn, tôi chỉ muốn kéo dài mãi nụ hôn ấy, đến bây giờ cũng không quên cảm giác hồi hộp, rộn rã làm sao ấy...

Mùa hè đỏ lửa năm 1972 tôi theo gia đình di tản về Nha Trang tôi ở lại Nha Trang, bố mẹ tôi lên Pleiku tiếp tục kinh doanh, lúc đầu hai chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc thư từ với nhau, nhưng tôi thấy tình cảm không còn như xưa, khi còn bên nhau trên Phố núi, thư qua, thư lại thưa dần cho đến khi không còn nhận được lá thư nào của em. Tôi buồn lắm, cứ nghĩ về những ngày tháng êm đẹp, ấm áp tình yêu nồng cháy trên phố núi mà lòng trắc ẩn, xót xa, nhiều đêm thức trắng suy tư về tình yêu giữa tôi và em và tôi đã thực sự mất em khi nghe tin em có người yêu khác...

Đến tháng 3 năm 1975 thành phố Pleiku, chiến sự nổ ra, mọi người đều di tản mỗi người mỗi nơi, không biết Duyên đã lưu lạc về đâu còn sống hay đã chết, tôi miệt mài tìm kiếm trong vô vọng và vẫn nhớ hoài hình dáng ấy, hình dáng người bạn gái thân thương, những phút giây kỷ niệm trên Pleiku Phố núi, ngôi trường Pleime, con đường Trịnh Minh Thế, khu Tuyên úy Phật giáo, khu Biệt Điện, dốc Hai Bà Trưng, Hội quán Phụng Hoàng, những giọt mồ hôi thấm trên áo trắng thơ ngây, những lời thỏ thẻ, hồn nhiên đáng yêu của em và nụ hôn đầu đời nồng ấm, say đắm trong tình yêu.

Ôi tuổi thơ học trò ngày xưa trên Phố núi thật đẹp, thật nồng nàn, đúng vậy tình yêu học trò mau phai nhưng lại khó quên. Tôi tự nhủ với lòng mình tìm đâu ra được những kỷ niệm xưa, tìm đâu ra được những nơi hò hẹn Tôi thốt thức chỉ biết kêu lên Pleiku ơi! Phố núi ơi! hãy giữ cho tôi một chút kỷ niệm dù nhỏ vẫn là một kỷ niệm đẹp của tuổi thơ yêu dấu một thời./.

PHT/Phạm Phúc
Khánh Hòa - 01/2015